

Sygn. akt *XVII AmT 23/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej***

o ***nałożenie kary pieniężnej***

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 1 sierpnia 2012 roku nr (...)(...)

1. oddała odwołania,

2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 1260 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmT 23/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01 sierpnia 2012 r. Nr (...) (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, na podstawie art. 210 ust. 1 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171 poz. 1800 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przy ul. (...), w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok obrotowy 2010 nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przy ul. (...), karę pieniężną w wysokości 10.000 zł, płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych za 2010 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Prezes UKE stwierdził, iż zawiadomieniem z dnia 29 lutego 2012 r., poinformował Spółkę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku

sprawozdawczego za 2010 rok, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt oraz wezwał Spółkę do przedstawienia stanowiska w przedmiotowej sprawie w terminie 7 dni od otrzymania pisma oraz do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2011 r.

Prezes UKE podniósł, iż na podstawie art. 7 ust. 2 Pt przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty (...) złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Zakres danych, do których przedłożenia była zobowiązana Spółka na podstawie art. 7 ust. 2 Pt, został ściśle określony przez Ministra Infrastruktury, który działając na podstawie art. 7 pkt 3 Pt wydał rozporządzenie z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie wzorów formularzy służących do przekazywania danych dotyczących działalności telekomunikacyjnej (Dz.U. z 2009 r., nr 5, poz. 22). Przedmiotowe rozporządzenie określa wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełnienia.

Przekazywanie danych zawartych w ww. formularzach miało zapewnić ciągłość określonych, zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych w celu umożliwienia realizacji obowiązków Prezesa UKE, a w szczególności umożliwienia podejmowania decyzji administracyjnych.

Prezes UKE wskazał, iż obowiązek przedłożenia danych, jest obowiązkiem przewidzianym ustawą i wynika z art. 7 ust. 2 Pt. W związku z powyższym, w przypadku udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczenia dokumentów zawierających takie informacje przewidziane ustawą tj. określone w art. 7 ust. 2 Pt, jak również w przypadku nieudzielenia tych informacji podmiot zobowiązany podlega karze zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

Prezes UKE stwierdził, iż przewidziany w art. 7 ust. 2 Pt obowiązek przedłożenia danych Prezesowi UKE dotyczy Spółki, w związku z tym, że była przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt i była wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...) z datą wykreślenia w dniu 13 marca 2012 r.

Prezes UKE ustalił, iż Spółka, poprzez następujące działania, naruszyła dyspozycję art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt: nie dostarczyła w terminie określonym w art. 7 ust. 2 Pt danych za 2010 r., dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Prezes UKE stwierdził, iż w sprawie wystąpiły obiektywne przesłanki niewypełnienia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą. Zaistnienie tych przesłanek powoduje, że podmiot obligatoryjnie podlega karze pieniężnej zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

Od decyzji Prezesa UKE z dnia 01 sierpnia 2012 r. (...) Sp. z o.o. we W. - następca prawny (...) Sp. z o.o. (powódka) na podstawie art. 206 ust. 2 ustawy z 16 lipca 2004 r. (Dz.U. Nr 171 poz. 1800 ze zm., zwana dalej Pt) w związku z art. 479⁵⁸ k.p.c. złożyła odwołanie zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła:

1. naruszenie art. 61 § 1 k.p.a. poprzez brak wszczęcia postępowania administracyjnego w stosunku do którego wydano decyzję,
2. naruszenie art. 209 Pt poprzez nałożenie kary mimo, iż w momencie wszczęcia postępowania powódka nie naruszała przepisów Pt,

3. naruszenie art. 210 Pt w związku z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt poprzez nałożenie kary na podmiot, który w momencie wszczęcia postępowania i wydania decyzji nie był przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

Zważywszy na powyższe zarzuty, powódka wniosła o uchylenie decyzji w całości albo zmianę decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez umorzenie postępowania.

Wniosła również o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto wniosła o przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści odwołania na okoliczności w nim powołane.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniosł o oddalenie go w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wniósł również o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach oraz przekazanych do Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z odwołaniem powoda, na okoliczności przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego oraz treści zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 28 marca 2014 r. pełnomocnicy stron poparli dotychczasowe stanowiska w sprawie.

W dniu 28 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XVII AmT 73/12 Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał wyrok, w którym uchylił zaskarżoną decyzję (pkt I wyroku). W punkcie II wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd wskazał, że art. 209 ust. 1 Pt pozwala na zastosowanie sankcji w nim przewidzianych w przypadku nie przedłożenia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych o ile przedsiębiorca taką działalność wykonuje, nie przewiduje natomiast sankcji za udzielenie informacji Prezesowi UKE o nie prowadzeniu działalności gospodarczej określonej art. 2 pkt 27 Pt w danym roku.

W związku z tym, iż zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem wskazanych wyżej przepisów Prawa telekomunikacyjnego Sąd na mocy art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. uchylił ją.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 marca 2014 r. pozwany złożył apelację zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania:

1) art. 479⁽⁶⁴⁾ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 4 ust. 1 Dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dziennik Urzędowy (...) ze zm. dalej „Dyrektywa ramowa”) poprzez zaniechanie oddalenia odwołania, gdyż istniała podstawa do wydania przez Prezesa UKE decyzji z dnia 1 sierpnia 2012 r. nr (...) (...) w przedmiocie nałożenia na powoda kary pieniężnej w wysokości 10.000 zł za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych za 2010 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych oraz art. 479⁽⁶⁴⁾ § 2 k.p.c. w zw. z art. 4 ust. 1 Dyrektywy ramowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uchyleniu zaskarżonej decyzji w sytuacji, gdy nie została rozpoznana istota sprawy,

2) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami logiki formalnej i zasadami doświadczenia życiowego, w szczególności pominięcie dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych sprawy, jak również polegający na niewydaniu postanowień dowodowych,

3) naruszenie art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. w związku z art. 234 k.p.c. i z art. 12 ust. 1 i 3 Pt oraz art. 11 ust. 3 Pt poprzez uznanie, że ciężar dowodzenia w niniejszej sprawie spoczywa wyłącznie na Prezesie UKE, a w szczególności ciężar udowodnienia, że powód rzeczywiście prowadzi działalność telekomunikacyjną oraz że z działalności tej osiąga przychód, jak również ciężar udowodnienia rodzaju i zakresu wykonywanej przez powoda działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych,

4) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez naruszenie określonych w tym przepisie wymagań dotyczących uzasadnienia wyroku; w szczególności nie wskazanie faktów uznanych za udowodnione, dowodów na których Sąd pierwszej instancji się oparł, zaniechanie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa,

- które to naruszenia mogły mieć wpływ na wynik sprawy:

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

1) art. 7 ust. 2 Pt poprzez uznanie, że podmiot posiadający status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który nie wykonywał działalności telekomunikacyjnej nie podlega obowiązkowi przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych,

2) art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w związku z art. 7 ust. 2 Pt poprzez uznanie, że brak było podstaw do nałożenia przez Prezesa UKE na powoda kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych,

3. nierozpoznanie istoty sprawy.

W nawiązaniu do powyższych zarzutów pozwany wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz

2. pozostawienie w takiej sytuacji Sądowi I instancji rozstrzygnięcia co do kosztów procesu

ewentualnie o:

3. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie w całości odwołania od zaskarżonej decyzji Prezesa UKE,

4. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o oddalenie jej w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 r. sygn. akt VI ACa 893/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację (punkt 1 wyroku) oraz zasądził od Prezesa UKE na rzecz powoda kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (punkt 2 wyroku).

Sąd Apelacyjny w Warszawie zważył, że pomimo zasadności znacznej części zarzutów apelującego i wskazanych w nich wadliwości sfery motywacyjnej orzeczenia Sądu Okręgowego, zaskarżone orzeczenie ostatecznie odpowiada prawu, co skutkuje oddaleniem wniesionej w tej sprawie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Warszawie podzielił pogląd Sądu Okręgowego w Warszawie zgodnie z którym przepis art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie nie stanowił podstawy prawnej dla nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt.

Od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2015 r. wydanego w sprawie VI ACa 893/14 pozwany wniósł skargę kasacyjną. Zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, opierając skargę kasacyjną na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 209 ust. 1 pkt 1 Prawa telekomunikacyjnego, w brzmieniu wynikającym z art. 71 pkt 11 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. Nr 106, poz. 675) obowiązującym od dnia 17 lipca 2010 r. do dnia 20 stycznia 2013 r., w związku z art. 7 ust. 2 Pt poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w okresie od dnia 17 lipca 2010 r. do 20 stycznia 2013 r. Prezes UKE nie miał podstaw prawnych do nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, kary pieniężnej za niewypełnienie obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w poprzednim roku kalendarzowym.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. albowiem w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisu art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, w brzmieniu wynikającym z art. 71 pkt 11 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. Nr 106, poz. 675) obowiązującym od dnia 17 lipca 2010 r. do dnia 20 stycznia 2013 r., wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, poprzez wyjaśnienie, czy Prezes UKE na podstawie tego przepisu miał prawo nałożyć karę pieniężną na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, który nie wywiązał się z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt, tj. nie przedłożył Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w poprzednim roku kalendarzowym,
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt XVII AmT 73/12, poprzez oddalenie odwołania powoda w całości,
3. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W wyniku rozpatrzenia skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 6 października 2016 r. sygn. akt III SK 51/15 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy wskazał, że skarga kasacyjna Prezesa UKE okazała się być uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie opierał się na wykładni art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt odmiennej od przyjętej w uchwale Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r. III SZP 4/15 (OSNP 2016 nr 8 poz. 110), zgodnie z którą art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w brzmieniu nadanym przez art. 71 pkt 11 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych mógł stanowić podstawę do nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej za niewypełnienie obowiązku udzielenia informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych prawem telekomunikacyjnym.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r. sygn. akt VI ACa 1944/16 Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 28 marca 2014 r. i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Warszawie Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Sąd ten wskazał, że rozstrzygnięta została kwestia możliwości zastosowania art. 209 ust. 1 pkt 1, w związku z nowelizacjami tego przepisu.

Sąd ten podkreślił, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie rozpoznał istoty sprawy, dokonał błędnego rozkładu ciężaru dowodu oraz błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zwrócił również uwagę na konieczność rozpoznania zarzutu naruszenia art. 61 § 1 k.p.a. oraz na konieczność weryfikacji przez Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej.

W piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2017 r. Prezes UKE wskazał, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że (...) Sp. z o.o. była w roku 2010 przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, na którym spoczywał obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w art. 7 Pt.

Na rozprawie w dniu 11 września 2017 r. w imieniu powoda nikt się nie stawił. Stawił się natomiast pełnomocnik pozwanego, który poparł dotychczasowe stanowisko w sprawie, wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów.

Sąd ponownie rozpoznając sprawę ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. była przedsiębiorcą gospodarczym wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) oraz do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem (...). (bezsporne)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadziła między innymi działalność polegającą na: działalności w zakresie telekomunikacji przewodowej, działalność w zakresie telekomunikacji bezprzewodowej, z wyłączeniem telekomunikacji satelitarnej, działalność w zakresie pozostałej telekomunikacji.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie przedstawiła Prezesowi UKE danych dotyczących prowadzonej przez siebie działalności telekomunikacyjnej za rok obrotowy 2010.

Powyżej wskazane rodzaje działalności telekomunikacyjne zostały wykreślone z rejestru przedsiębiorców w dniu 12 lipca 2011 roku (dowód: odpis z rejestru, k. 14 akt administracyjnych).

Powód złożył wniosek o wykreślenie go z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w marcu 2012 roku, jako przewidywaną datę zakończenia prowadzenia działalności telekomunikacyjnej wpisano 31.12.2011 roku (k. 20-23 akt administracyjnych).

W dniu 27 czerwca 2012 roku doszło do połączenia spółek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, na podstawie którego spółka przejmująca – (...) – wstąpiła w prawa i obowiązki spółki (...).

Powyższe fakty pozostają bezsporne i zostały ustalone na podstawie dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania administracyjnego, których prawdziwości strony nie negowały.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Nieprawidłowy jest zarzut naruszenia art. 61§1 k.p.a. poprzez brak wszczęcia postępowania administracyjnego. Prezes UKE wszczął w dniu 29 lutego 2012 roku wszczął postępowanie administracyjne wobec przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (...) w związku z niewywiązaniem się przez niego z obowiązku określonego w art. 7 ust 1 Pt (k. 1 akt administracyjnych). Następnie Organ otrzymał od przedsiębiorcy informacje przedstawione w piśmie z dnia 14

marca 2012 roku (k. 7-8 akt administracyjnych). Wobec treści informacji, Prezes UKE pismem z dnia 27 kwietnia 2012 roku poinformował Powoda o zmianie podstawy prawnej ciążyącego na nim obowiązku sprawozdawczego (k. 61 akt administracyjnych). Następnie Prezes Urzędu pismem z dnia 27 kwietnia 2012 roku zawiadomił Powoda o tym, że postępowanie administracyjne jest prowadzone w sprawie niewywiązania się przez niego z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt (k. 62 akt administracyjnych).

Mając powyższe na uwadze należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że Urząd zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania na podstawie art. 7 ust. 2 Pt. Bezpodstawne jest także twierdzenie powoda, że nie były mu znane przyczyny wskazania innej podstawy prawnej istnienia obowiązku sprawozdawczego. Przyczyny te wynikają wprost z treści art. 7 Pt, na które powoływał się w pismach do przedsiębiorcy Prezes UKE i w którym wskazane zostało jasne kryterium rozróżnienia obowiązków sprawozdawczych - kryterium finansowe, kryterium osiągania przychodów z działalności telekomunikacyjnej na określonym poziomie. Jeżeli zatem powód oświadczył, że w 2010 r. nie osiągał przychodów z prowadzonej działalności telekomunikacyjnej, to z tej właśnie okoliczności wynikało to, że ciąży na nim obowiązek sprawozdawczy określony w art. 7 ust. 2 Pt, a nie w ust. 1 tego przepisu. Zgodzić się przy tym należy z pozwanym, że gwarancje procesowe powoda nie zostały w żaden sposób naruszone, gdyż niezależnie od tego, czy miał obowiązek złożenia sprawozdania na podstawie ust. 1, czy też na podstawie ust. 2 art. 7 Pt przewidziana w Prawie telekomunikacyjnym podstawa i zasady odpowiedzialności tj. art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. były takie same. Zdaniem Sądu postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przez Organ prawidłowo wszczęte w dniu 29 lutego 2012 roku, a wobec otrzymania od powoda informacji, podstawa prawna została przez Prezesa UKE jedynie uszczegółowiona. Wszczęcie postępowania nastąpiło zdaniem Sądu w czasie kiedy powód był przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, a po nadesłaniu przez niego stosownych informacji nastąpiło jedynie uszczegółowienie podstaw, których wobec braku przekazanej przez przedsiębiorcę informacji Organ nie posiadał. Nie można czynić pozwanemu zarzutu z tego, że podał we wszczęciu jako podstawę art. 7 ust. 1 Pt, jeżeli dopiero informacja od powoda mogła stanowić podstawę do poczynienia niezbędnych ustaleń przez Organ.

Podobnie nieprawidłowy jest zarzut naruszenia art. 209 Pt poprzez nałożenie kary, mimo nie naruszenia przez powódkę przepisów. Zdaniem Sądu zebrany materiał dowodowy niewątpliwie wskazuje na to, że (...) sp. z o.o. była w roku 2010 przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, na którym spoczywał obowiązek sprawozdawczy, o który mowa w art. 7 Pt. Dla Sądu podstawowym dowodem na powyższe jest fakt złożenia wniosków o wykreślenie z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w marcu 2012 roku gdzie jednoznacznie jako przewidywaną datę zakończenia prowadzenia działalności telekomunikacyjnej wpisano 31 grudnia 2011 roku. Przedsiębiorca jest obowiązany do podwyższonej staranności przy prowadzeniu działalności, wobec czego musi mieć na uwadze rodzaj swojej działalności oraz treści przekazywane Organom, jak też obowiązki na niego nałożone obowiązującymi przepisami. Zgodzić się należy z pozwanym, że zgodnie z art. 12 ust. 1 Pt, jeżeli nastąpiła zmiana danych, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 1-8 przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany niezwłocznie złożyć pisemny wniosek do Prezesa UKE o dokonanie zmiany wpisu w rejestrze. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu, art. 11 Pt stosuje się odpowiednio. W ust. 3 art. 11 Pt wskazano natomiast, że w przypadku gdy dane zawarte w zaświadczeniu różnią się od danych zawartych w rejestrze, przyjmuje się, że wiążący charakter mają dane zawarte w rejestrze. A zatem, wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych rodzi domniemanie prawne, że dany podmiot jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym oraz domniemanie, że prowadzi działalność telekomunikacyjną. Innymi słowy, zgodnie z przepisami prawa, podmiot wpisany do rejestru jest traktowany przez przepisy prawa jako przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej i to bez względu na to czy w danym momencie faktycznie ją wykonuje. Jeśli przedsiębiorca trwale zaprzestał faktycznego wykonywania takiej działalności, to zobowiązany jest złożyć do Prezesa UKE wniosek o wykreślenie go z rejestru przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Dopiero wówczas na przedsiębiorcy tym przestaną ciążyć obowiązki związane z posiadaniem statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że Powód bezspornie posiadał w roku 2010 status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, na którym ciążył obowiązek sprawozdawczy wynikający z art. 7 Pt. W świetle zaś przedstawionej powyżej argumentacji, to Powód powinien wykazać, że nie jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym i nie ciąży na nim obowiązki z tym związane.

W tym miejscu należy jedynie dodać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2016 roku wydanego w sprawie III SK 51/15 przesądził, że przyjęcie wykładni stricte językowej art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, powodowałoby nieracjonalne skutki w postaci nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorców, którzy współpracowali z Prezesem UKE oraz nie wymierzaniu kar tym przedsiębiorcom, którzy współpracy odmówili. Tym samym Sąd Najwyższy stwierdził, że powód w niniejszym postępowaniu może zostać ukarany za popełnienie deliktu opisanego we wskazanym powyżej przypisie.

Wobec powyższego Sąd uznał, że powód nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z treści art. 7 ust. 2 prawa telekomunikacyjnego. Postępowanie w tej sprawie zostało wszczęte w czasie kiedy powód był wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych – w dniu 29 lutego 2012 roku. Pozwany prawidłowo na podstawie art. 210 ust. 1 oraz art. 209 ust 1 pkt 1 prawa telekomunikacyjnego nałóżł na powoda karę pieniężną.

Sąd uznał, że wymierzona przedsiębiorcy kara pieniężna jest prawidłowa, a jej wysokość uwzględnia przesłanki jej wymiaru określone w obowiązujących przepisach. Należy przy tym mieć na uwadze, że powód nie zgłosił żadnych zarzutów co do wymiaru kary. Maksymalną karą możliwą do wymierzenia przedsiębiorcy była kwota 440173,46 zł stanowiąca 3% ustalonej podstawy wymiaru kary. Ostatecznie kara w wysokości 10000 zł zdaniem sądu jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń.

Przede wszystkim nałożona kara ma być dla przedsiębiorcy ostrzeżeniem na przyszłość, dla celu usprawnienia swojej wewnętrznej organizacji w celu uniknięcia niewykonywania ustawowych obowiązków, z drugiej strony jej wysokość spełni swój represyjny charakter, nie powodując przy tym utraty płynności finansowej przedsiębiorstwa. W ocenie Sądu nałożona kara spełni swoją funkcję prewencyjną, stanowiąc realną i odczuwalną dolegliwość dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość. Kara taka będzie zatem wystarczającą sankcją za niezastosowanie się powoda do obowiązujących wymagań prawa i wypełni swój cel zapewnienia przestrzegania przepisów prawa telekomunikacyjnego. Należy przy tym wskazać, że powód nie wykazał, aby nałożona kara przekraczała jego możliwości finansowe. Należy również mieć na względzie, że wymierzona kara stanowi została nałożona w dolnej jej granicy. Uwzględniony został tym samym fakt, że była to pierwsza kara nałożona na powoda przez pozwanego. Wprawdzie skala działalności powoda i osiągnięte przez niego wyniki finansowe nie miały znaczenia dla końcowych wniosków w zakresie oceny rynków właściwych, to jednak należy mieć na względzie, że stwierdzenie tego faktu było możliwe dopiero po otrzymaniu wymaganych ustawą dokumentów. Działanie powoda godziło zaś w cel wynikający z art. 7 ustawy Prawo telekomunikacyjne jakim było zapewnienie organowi regulacyjnemu informacji niezbędnych do realizacji nałożonych na niego zadań ustawowych.

Z tych wszystkich powodów odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. jako bezzasadne.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c. Na zasądzone koszty na rzecz strony powodowej złożyły się koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda za I i II instancję oraz postępowanie kasacyjne.